2. Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.

Mertens de Wilmars Pescatore O'Keeffe

Bosco Koopmans Due Bahlmann

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 15. marts 1983.

P. Heim
Justitssekretær

J. Mertens de Wilmars
Præsident

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT S. ROZÈS FREMSAT DEN 18. JANUAR 1983 [1]

Høje Domstol.

Den italienske Republiks regering har anlagt to sager om delvis annullation af Kommissionens to beslutninger af 16. november 1981 [2] om afslutning af de forelagte regnskaber over de udgifter for regnskabsårene 1974 og 1975, der er finansieret gennem Den europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), garantisektionen.

Jeg tillader mig at fremsætte mine bemærkninger i ét forslag til afgørelse for at undgå gentagelser, men for klarhedens skyld har jeg valgt i min argumentation at sondre mellem de forskellige produkter, der har givet anledning til de omtvistede udgifter, eftersom de to sager nemlig omhandler interventionskorn, mælk og mejeriprodukter, vin og svinekød.

I — Interventionskorn

Ved beslutning 81/1043/EØF bestemte Kommissionen, at EUGFL ikke skal dække et beløb på 2 264 702 642 lire, der vedrører salget af interventionskorn.

Rådets forordning nr. 2104/73 af 1. august 1973 vedrører overførelse til det italienske interventionsorgan og salg herfra af blød hvede, som det tyske, franske og belgiske interventionsorgan ligger inde med. I medfør af denne forordning blev der stillet 200 000 tons

1 — Oversat fra fransk.
2 — 81/1043/EØF og 81/1044/EØF.

blød hvede til rådighed for AIMA, det italienske interventionsorgan, for at hindre opkøb i spekulationsøjemed som følge af alvorlige forsyningsvanskeligheder i adskillige egne i Italien. AIMA's fastsættelse af salgsprisen skal ske i overensstemmelse med forskrifterne i ovennævnte forordnings artikel 6, stk. 4, sammenholdt med artikel 3, stk 2, i Kommissionens forordning af 27. februar 1970 (nr. 316/70). Heraf fremgår det, at:

— oplagres det tilbudte korn på et *handelscenter,* skal salgsprisen mindst svare til den stedlige markedspris; salgsprisen må i intet tilfælde ligge under den for dette handelscenter gældende interventionspris, forhøjet med 1,50 RE pr. ton [1];

— oplagres det tilbudte korn *et andet sted,* skal salgsprisen mindst svare til den stedlige markedspris eller i mangel af en stedlig markedspris til prisen på det nærmest beliggende marked. Salgsprisen må i intet tilfælde ligger under den pris, som er beregnet for dette sted, forhøjet med 1,50 RE pr. ton [2];

— såfremt det pågældende salg fastsætter levering *på et andet sted end oplagringsstedet,* skal salgsprisen dog svare til den lokale markedspris på det sted, hvor varen er oplagret, forhøjet med transportomkostningerne fra lageret til leveringsstedet [3].

Men i løbet af første halvår i 1974 solgte AIMA hveden på det italienske marked til priser, der lå betydeligt under de stedlige markedspriser.

Skønt de af Kommissionen konstaterede noteringer f.eks. var gennemsnitlig 9 500 lire pr. 100 kg for Milano, varierede de priser, AIMA opnåede, mellem 8 000 og 8 200 lire, dvs. at de lå ca. 15 % under noteringen.

De italienske myndigheder har forsvaret anvendelsen af lavere priser med følgende argumenter:

— Kvaliteten af det korn, der stammede fra andre medlemsstater, varierede ikke blot fra den ene medlemsstat til den anden, den var desuden forskellig fra kvaliteten at det italienske korn; som følge heraf skulle priserne i overensstemmelse med forordning nr. 376/70 tilpasses efter kvaliteten af det korn, der blev udbudt til salg.

— De priser, der blev konstateret på de italienske markeder, havde kun vejledende karakter og varierede fra sted til sted. De italienske myndigheder gik ud fra de oversigter, der blev udarbejdet af et markedsanalyseinstitut.

— Markedspriserne var blevet kunstigt forhøjet som følge af spekulation i forbindelse med prisstoppet.

Kommissionen har bemærket, at den knaphed, der herskede i Italien, havde ført til opkøb af fransk blød hvede i de sidste seks måneder af 1973, og at der derfor på dette tidspunkt fandtes en referencepris for korn af samme kvalitet som det, der var blevet overført. Den har tilføjet, at fransk hvede regelmæssigt noteres på markedet i Milano, og at næsten 39 % af det overførte og solgte korn var af fransk oprindelse. I øvrigt blev der i samme periode (første halvår 1974) solgt interventionskorn af italiensk oprindelse til omtrent samme priser, endog til priser, der lå under priserne på det overførte korn.

1 — Artikel 3, stk. 2, litra a).
2 — Artikel 3, stk. 2, litra b).
3 — Artikel 6, stk. 4, i Rådets forordning nr. 2104/73.

Ved senere licitationer (især i januar, marts og april 1975) lå priserne meget tæt på de markedspriser, der blev meddelt Kommissionen. Ligesom det italienske korn var det overførte korn af den standardkvalitet, der blev fastsat med henblik på de noteringer, de italienske myndigheder meddelte Kommissionen.

Det ser i virkeligheden ud til, at den unormalt lave pris, det overførte korn blev solgt til, er en følge af gennemførelsen af det prisstop, der blev indført ved lovdekret nr. 427 af 24. juli 1973. Comitato interministeriale per la programmazione economica (CIPE) besluttede den 7. september 1973 at fastsætte salgsprisen for blød hvede til mellem 8 000 og 8 200 lire pr. 100 kg; dette prisniveau blev især fastsat under hensyn til prisen på brød og til den økonomiske situation i de forskellige provinser. Den italienske regering er af den opfattelse, at AIMA ved sin salgspolitik har bidraget til at undgå alvorlige forstyrrelser af markedsforholdene og af den offentlige orden. Den lægger især vægt på prisstoppet på makaroni, når den skal forklare, hvorfor noteringerne for blød hvede fører til spekulation. Det ser imidlertid ud til, at makaroni — i det mindste i Italien — kun kan fremstilles af *hård* hvede.

Men selv om man anerkender, at den italienske regulering af forbrugerpriserne på visse fødevarer forfulgte socialpolitiske formål, ligger disse hensyn uden for rammerne af fællesskabsbestemmelserne om videresalg af interventionskorn.

I dommen af 22. januar 1976 [1] har Domstolen i en tilsvarende sag statueret, at:

»... en medlemsstats virksomhed, som består i at købe hård hvede på verdensmarkedet og derefter videresælge det på Fællesskabets marked til en pris, der ligger under [indikativprisen], er uforenelig med den fælles markedsordning for korn«.

Da den italienske regering ikke har kunnet bevise, at de priser, der blev fastsat for det korn, AIMA udbød til salg, svarede til noteringerne på markedet, var Kommissionen berettiget til at rette op på kontoen »nettotab« ved at forhøje indtægterne fra salget i første halvår 1974 af interventionskorn overført fra andre medlemsstater på pladser i den centrale og nordlige del af Italien.

II — Mælk og mejeriprodukter

Kommissionen har nægtet at dække:

— dels beløb på 721 953 004 lire (regnskabsåret 1974) og på 880 058 997 lire (regnskabsåret 1975) vedrørende støtte til mælkepulver, der indgår i foderblandinger,

— dels beløb på 1 143 616 575 lire (regnskabsåret 1974) og 3 727 568 990 lire (regnskabsåret 1975) vedrørende støtte til privat oplagring af Grana padano- og Parmigiano-Reggiano-oste.

A — Forarbejdet skummetmælk

1. Støttesystemet hviler på to forordninger udstedt af Rådet og én udstedt af Kommissionen.

— Rådets forordning af 27. juni 1968 (nr. 804/68) om den fælles markedsordning for mælk og mejeriprodukter bestemmer, at der kan ydes støtte til for-

1 — Russo mod AIMA, Sml. 1976, s. 55, præmis 5.

arbejdning af skummetmælkspulver til foderblandinger.

— Rådets forordning af 15. juli 1968 (nr. 986/68) om fastsættelse af almindelige regler for ydelse af støtte til skummetmælk og skummetmælkspulver til foderbrug bestemmer, at der ydes støtte til skummetmælkspulver og skummetmælk, der er fremstillet og skummetmælk, der er fremstillet og behandlet i et mejeri, og som er blevet forarbejdet til foderblanding. Den tilføjer, at støtten til en bestemt mængde skummetmælk, der er forarbejdet til foderblanding, *svarer* til den støtte, som ville blive ydet for den mængde skummetmælkspulver, som kan fremstilles af den tilsvarende mængde skummetmælk [1].

— Endelig bestemmer artikel 1 i Kommissionens forordning af 15. maj 1972 (nr. 990/72) om gennemførelsesbestemmelser vedrørende ydelse af støtte til skummetmælk, der forarbejdes til foderblandinger (og til skummetmælkspulver bestemt til foderbrug):

»1) For så vidt angår *skummetmælkspulver* ydes støtte kun ... såfremt det er *forarbejdet* til foderblanding under de i artikel 4 fastsatte betingelser.

2) For så vidt angår skummetmælk, *der er forarbejdet* til foderblanding, ydes støtte kun, såfremt foderblandingen opfylder de i artikel 4 fastsatte betingelser«.

AIMA har ved udbetalingen af denne støtte inkluderet tab på indtil 2 % af det pulver, der indgår i foderblandingerne, i den mængde, der ydes støtte til. Tabet opstod under fremstillingsprocessen og må betragtes som normalt.

1 — Artikel 2, litra d).

Ifølge den italienske regering indebærer ordet »forarbejdet« i artikel 2, stk. 1, litra d), i forordning nr. 968/68 og i artikel 1, stk. 2, i forordning nr. 990/72, at der kan ydes støtte til mælk, der benyttes i produktionen af foderblandinger. Derfor kan der ydes støtte til den mængde — indtil 2 % — pulver, der af rent tekniske grunde går tabt under fremstillingsprocessen, og som ikke er blevet anvendt til noget andet. Regeringen har i denne sammenhæng påberåbt sig en national praksis, der ligger forud for fællesskabsbestemmelsernes ikrafttræden; den har henvist til AIMA's cirkulære af 10. juli 1974 (nr. 19), der pointerer, at »støtten fra Fællesskabet kun udbetales for det mælkepulver, der *faktiske anvendes* til fremstilling af foder«.

Efter regeringens opfattelse tager fællesskabsbestemmelserne sigte på at gøre anvendelsen af mælkepulver til det nævnte formål konkurrencedygtigt, og Kommissionens holdning ødelægger disse reglers nyttevirkning; det er nemlig landmanden, der som forbruger i sidste instans kommer til at bære de tab, der løber på under fremstillingen, og som ikke er omfattet af støtten fra Fællesskabet.

Subsidiært har den italienske regering gjort gældende, at de tolerancer, AIMA har godtaget, kun har udgjort ca. 1,5 % i årene 1974 og 1975 og kun har vedrørt 25 % af det mælkepulver, der er fremstillet i Italien.

Kommissionen er derimod af den opfattelse, at kun den skummetmælk, der *faktisk forarbejdes* til foderblanding i den i artikel 4 i forordning nr. 990/72 forudsatte betydning, kan være omfattet af støtten fra Fællesskabet; den yderligere mængde, der uanset et omfang på

mindre end 2 % og uanset, om den er bestemt til denne produktion og »anvendes« under fremstillingsprocessen, er »gået tabt«, kan ikke betragtes som forarbejdet.

En gennemgang af bestemmelserne viser, at den italienske regerings fortolkning ikke er korrekt.

I virkeligheden kan skummetmælkspulver, der er *forarbejdet* til foderblanding, og hvortil der ydes støtte, kun »*anvendes*« til foder [1]. Denne præcisering er sket »for at gøre det lettere for medlemsstaterne at udøve kontrol med produkternes anvendelse« [2].

Formålet med Kommissionens forordning nr. 990/72 er ligeledes at sikre, »at skummetmælk og skummetmælkspulver, for hvilke der ydes støtte, *faktisk* anvendes til foder« (tredje betragtning).

Den forpligter de virksomheder, der er godkendt til fremstilling af foderblanding, og som ønsker støtte, til at foretage en månedlig opgørelse der mindst skal indeholde angivelse blandt andet af

»tab, prøver, returnerede og ombyttede mængder af skummetmælk, skummetmælkspulver og foderblandinger «[3].

Kommissionen har med rette bemærket, at mælkepulver, der indgår i fremstillingen af prøver eller returnerede mængder, ikke er omfattet af støtten. Det samme må gælde »tabene«.

Den har ikke rejst indsigelse med hensyn til denne tolerance for regnskabsårene før 1974, da den omtalte type udgifter aldrig var blevet kontrolleret for Italiens vedkommende, som er den eneste medlemsstat, der anerkender denne mulighed.

Under alle omstændigheder har de italienske myndigheder ikke fremlagt dokumenter, der gør det muligt at fastslå — nøjagtigt, og ikke med et skønsmæssig fast beløb — hvilke beløb der er udbetalt for pulver, der er »gået tabt« under fremstillingen af foderet.

Afslutningen af regnskabet er foretaget i overensstemmelse med retningslinjerne dels in Rådets forordning af 21. april 1970 (nr. 729/70) om finansiering af den fælles landbrugspolitik, dels i Kommissionens forordning af 26. juli 1972 (nr. 1723/72) om afslutning af regnskaberne for EUGFL, garantisektionen.

Som følge heraf er de udgifter, AIMA har afholdt i regnskabsårene 1974 og 1975 til tab på skummetmælkspulver, der er forarbejdet til foderblandinger, ikke berettigede, og der kan ikke gives den italienske regering medhold på dette punkt.

B — Privat oplagring af ostesorterne Grana padano og Parmigiano-Reggiano

Der ydes støtte i henhold til artikel 8, stk. 3, i Rådets forordning af 27. juni 1968 (nr. 804/68).

På grund af de vanskeligheder, det voldte at indgå oplagringskontrakter i behørig form med kort varsel, skønnede AIMA, at et protokollat om oplagringen, der blev optaget af en embedsmand og medunderskrevet af lagerindehaveren, og som nøjagtigt angav, hvornår oplagringen begyndte, havde samme gyldighed som en kontrakt.

Denne ligestilling forklarer, at der i kontrakterne om privat oplagring af de omhandlede oste nævnes en dato, der ligger flere måneder efter anbringelsen af varen på lageret, og endog, at kontrak-

1 — Jf. artikel 2, stk. 5, i forordning nr. 986/68, som affattet ved Rådets forordning nr. 1038/72 af 18. 5. 1972.

2 — Sidste betragtning til forordning nr. 986/68.

3 — Artikel 8, stk. 3, i forordning nr. 990/72.

terne undertiden først er blevet underskrevet dagen før oplagringsperiodens udløb.

Efter AIMA's opfattelse er kontrakten kun underskrevet for fuldstændigt at berigtige og regulere forholdet mellem interventionsorganet og lagerindehaveren af regnskabsmæssige grunde. Under hensyn til den brevveksling, der fandt sted før og efter, at produktet blev anbragt på lageret, må det ikke desto mindre antages, at der virkelig har foreligget en kontrakt i henhold til bestemmelserne i den italienske Codice civile. Den kurs, hvorefter støtten er omregnet til italiensk valuta, er beregnet i forhold til den repræsentative kurs, der var gældende under oplagringen.

AIMA har altid underrettet Kommissionen om disse kontrakters eksistens ved at meddele den, hvilke mængder der var anbragt på lager og udtaget derfra, på grundlag af de protokollater, der var optaget af landbrugsinspektørerne i provinserne.

Interventionsorganet har senere rettet sig efter Kommissionens fortolkning og har til hensigt at foretage omregningen af støttebeløbet til italiensk valuta på basis af den kurs, der var gældende den sidste oplagringsdag.

Så vidt jeg kan se, må denne tvist afgøres i overenstemmelse med den dom, Domstolen afsagde den 27. januar 1981, som vedrører oplagring af bordvin i regnskabsåret 1973 i sagen Italien mod Kommissionen, hvor problemet var omtrent det samme.

Det er rigtigt, at fællesskabsbestemmelserne ikke foreskriver, i hvilken form oplagringskontrakten skal indgås.

Dog skal kontrakterne ifølge artikel 11 i Rådets forordning af 15. juli 1968 (nr. 971/68) om fastsættelse af de almindelige regler for interventioner på markedet for Grana padano- og Parmigiano-Reggiano-oste indeholde visse bestemmelser om oplagringsperioden og kontrolforanstaltningererne.

Artikel 16, litra c), i Kommissionens forordning af 27. juli 1968 (nr. 1107/68) om gennemførelsesbestemmelser angående interventioner på markederne for disse oste forudsætter, at lagerindehaveren forpligter sig til ikke uden bemyndigelse fra interventionsorganet at ændre sammensætningen af det vareparti, der er omhandlet i kontrakten, i kontraktens løbetid.

Lagerindehaveren mister støtten, når de i kontrakten opførte ostemængder fraføres lageret helt eller delvist før kontraktens udløb [1].

Således skal der før enhver privat oplagring — for at der kan gives støtte i henhold til artikel 10, stk. 2, i forordning nr. 971/68 — udfærdiges en skriftlig kontrakt i behørig form; underskriften på kontraktsbetingelserne er af væsentlig betydning.

Selv ifølge artikel 2 i afgørelse truffet af AIMA's styrelse [2], som ifølge italiensk lovgivning er bemyndiget til at indgå oplagringskontrakter, anses den kontrakt, der er oprettet mellem AIMA og lagerindehaveren, for at være indgået »straks denne skriver under på det tilbud, hvori han forpligter sig til at overholde de betingelser, der er opregnet i kontraktbetingelserne«. Ifølge artikel 5 skal dette dokument forsynes med en attesteret underskrift inden 5 dage, da det ellers bliver ugyldigt.

1 — Artikel 17, stk. 2, i forordning nr. 1107/68.

2 — Gazzetta Ufficiale (lovtidende) i Den italienske Republik, nr. 225 af 2. 10. 1973.

III — Oplagring af vin

I de anfægtede afgørelser har Kommissionen nægtet at dække et beløb på 10 852 510 lire (regnskabsåret 1974) og et beløb på 3 610 555 765 lire, der for det førstes vedkommende vedrører støtte ydet til langfristede kontrakter om oplagring af bordvin i produktionsåret 1971/72 [1], og for det andets vedkommende vedrører støtte ydet til kortfristede og langfristede oplagringskontrakter i produktionsårene 1973/74 og 1974/75 (afslutning 1975), samt er beløb på 98 951 625 lire (afslutning 1975), der vedrører støtte ydet til omlagring af bordvin i produktionsåret 1974/75.

1. Bestemmelserne i Rådets forordning af 28. april 1970 (nr. 816/70) om supplerende regler for den fælles markedsordning for vin giver hjemmel for at yde støtte til privat oplagring af vin på betingelse af, at der afsluttes oplagringskontrakter, der gælder enten i ni måneder [2] eller i tre måneder [3]. De langfristede kontrakter kan kun afsluttes mellem den 1. december og den 31. januar i et vinproduktionsår.

Kommissionen konstaterede, dels at de langfristede oplagringskontrakter for produktionsårene 1971/72, 1973/74 og 1974/75 var afsluttet efter udløbet af de i disse bestemmelser fastsatte frister, dels at de, ligesom de kortfristede kontrakter for produktionsårene 1973/74 og 1974/75, var blevet afsluttet med tilbagevirkende kraft i strid med bestemmelserne i artikel 8, stk. 1, i Kommissionens forordning af 20. juli 1970 (nr. 1437/70) om lagerkontrakter for bordvin. Denne artikel bestemmer nemlig, at en kontrakt ikke kan afsluttes for en forud for dagen før kontraktafslutningen begyndende periode.

Til forskel fra produktionsårene 1970/71 og 1971/72 blev afslutning af kortfristede kontrakter med tilbagevirkende kraft ikke længere accepteret.

Desuden var visse mængder vin, der var omfattet af en kontrakt eller en ordre, blevet solgt i løbet af oplagringsperioden i strid med artikel 10, stk. 1, i forordning nr. 1437/70, som bestemmer at:

»i kontraktens gyldighedsperiode kan producenten hverken tilbyde den kontraktligt oplagrede vin til salg eller sælge den eller på nogen som helst anden måde bringe den i handelen«.

Disse anomalier skyldes den omstændighed, at de kvartalsvise udbetalinger, der er foreskrevet i fællesskabsbestemmelserne, for så vidt angår langsigtede kontrakter, ikke var blevet gennemført i Italien, og at den 30-dages frist, der er fastsat for betaling i forbindelse med en kortfristet kontrakt, og for betaling af den sidste rate i forbindelse med en langfristet kontrakt, ikke var blevet overholdt; disse udbetalinger havde i gennemsnit først fundet sted efter to år.

Den italienske regering har gjort gældende, at der må sondres mellem den »formelle udformning« af en oplagringskontrakt og dens »afslutning«, hvortil der ikke stilles formkrav; den skriftlige afslutning er kun en slags formel protokollering. Regeringen har påberåbt sig artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 1437/70, som bestemmer at:

»i kontraktens gyldighedsperiode har producenten pligt til til enhver tid at tillade den i stk. 1 nævnte kontrol«.

Men dette anbringende er ellere blevet forkastet i dommen af 27. januar 1981 i

1 — Afslutning 1974, der er foretaget efter afsigelsen af ovennævnte dom af 27. 1. 1981 i sagen Italien mod Kommissionen.

2 — Langfristede kontrakter, stk. 1.

3 — Kortfristede kontrakter, stk. 2 og 3.

sagen Italien mod Kommissionen, der frifandt Kommissionen i en sag anlagt af den italienske regering om annullation af Kommissionens afgørelse om ikke at godkende udgifter afholdt af AIMA til støtte til privat oplagring af bordvin for regnskabsåret 1973.

Domstolen statuerede nemlig, at kontrakten ikke er kommet i stand, førend den er udformet skriftligt efter interventionsorganets efterprøvelse af alle relevante spørgsmål [1], og denne bedømmelse følger jeg gerne.

2. Heraf følger, at ydelse af støtte til omlagring af bordvin ligeledes er betinget af, at der foreligger en gyldig oplagringskontrakt, dvs. en kontrakt, der foreligger skriftligt på det tidspunkt, hvor omlagringen sker.

Det samme gælder støtte i henhold til bestemmelserne i Kommissionens forordninger af 9. august 1971 (nr. 1748/71), af 8. august 1972 (nr. 1718/72) og af 7. august 1974 (nr. 2083/74), der alle forudsætter, at der findes en oplagringskontrakt, som naturligvis skal være gyldig.

Men denne betingelse var ikke opfyldt i Italien, hverken for så vidt angik de langsigtede kontrakter for produktionsåret 1971/72 eller de kortfristede og langfristede kontrakter for produktionsårene 1973/74 og 1974/75.

IV — Oplagring af tørret eller tørret og røget svinekød

Kommissionen har nægtet at dække et beløb på 78 596 145 lire, der vedrører støtte ydet til disse produkter i regnskabsåret 1975.

Artikel 7 i Rådets forordning af 13. juni 1967 (nr. 121/67) om den fælles markedsordning for svinekød giver hjemmel for støtte til privat oplagring. Gennemførelsesbestemmelserne hertil er fastsat ved Kommissionens forordning af 10. februar 1971 (nr. 289/71) [2].

Denne bestemmelse fastslår, at støtten er forbeholdt produkter, der hidrører fra friskslagtede og oplagrede dyr,

»i form af tørrede eller tørrede og røgede skinker, hvis fremstillingsproces kræver, at der hengår mindst fem måneder, før de er klar til forbrug . . .«,

idet det bemærkes, at:

»den faktiske oplagring starter den første dag i den sjette måned efter at tørrings- eller tørrings- og røgningsprocessen er påbegyndt«,

og at:

»mængden af produktet skal angives i kontrakten i antal stykker og i vægt, idet det sidste, for den færdige vares vedkommende, skal udgøre mindst 70 % af vægten af det friske produkt, konstateret før tørrings- eller tørrings- og røgningsprocessen« [3].

AIMA har anset »tørringsprocessen for påbegyndt« den dag, da det *første* parti friske produkter, der er omfattet af hver enkelt oplagringskontrakt, ifølge vægtattesten er anbragt på det lager, hvor tørringen skal finde sted. Som følge heraf anses »oplagrings*perioden* for påbegyndt« fem måneder og én dag efter denne dag.

Kommissionen har derimod fundet, at minimumsbetingelserne for tørringens varighed skulle overholdes for *hele* den mængde kød, der er omhandlet i

1 — 27. 1. 1981, Italien mod Kommissionen, Sml. 1981, s. 220, præmis 13.

2 — Artikel 2, stk. 2, i Kommissionens forordning af 10. 2. 1971 (nr. 289/71), som affattet ved forordning af 11. 10. 1974 (nr. 2600/74).

3 — Artikel 3, stk. 4, i samme forordning, som affattet ved artikel 2 i forordning af 11. 10. 1974 (nr. 2600/74).

kontrakten, og ikke kun for en *del* af denne mængde. Oplagringsperioden kan derfor ikke starte før slutningen af den fem-måneders periode, der regnes fra den dag, da det *sidste* vareparti blev lagt på lager.

Til støtte for sit anbringende har den italienske regering henvist til et arbejdsdokument fra Kommissionen, som i øvrigt er af senere dato end sagens faktiske omstændigheder, eftersom det er fra den 1. april 1982. Dette dokument synes i virkeligheden at vedrøre et andet problem, nemlig afgørelsen af, hvilke regler der gælder om frister, datoer og vilkår.

Kommissionen har fremlagt en telexmeddelelse af 14. oktober 1975, der er et svar på en telexmeddelelse fra de italienske myndigheder af 26. september 1975. Men dette synes ikke at vedrøre beingelserne vedrørende lagringen.

Under alle omstændigheder skal oplagringskontrakten angive mængden og vægten af de oplagrede varepartier, og den skal gå forud for den egentlige oplagringsproces.

»Oplagringstiden starter den dag, anbringelse på lager afsluttes« [1].

Lad os ikke glemme, at formålet med at støtte oplagringen er at dække de udgifter, der opstår som følge af, at produkter, der allerede har været lagret i den fastsatte minimumsperiode, trækkes tilbage fra markedet. Den italienske regerings fortolkning fører til, at der gives støtte til tilbagetrækningen fra markedet i hele lagringsperioden; imidlertid opvejes omkostningerne ved, at produktet ligger stille i denne periode, af den værdiforøgelse, der sker i forbindelse hermed.

Artikel 2, stk. 2, i forordning nr. 289/71 indeholder altså ikke blot en angivelse af, hvilke produkter der kan oplagres, men også betingelsen for, at oplagringsfristerne begynder at løbe.

Endvidere indeholder sagens akter ikke bevis for, at Kommissionen formelt har givet sit samtykke til de af AIMA anvendte retningslinjer.

I ovennævnte dem af 27. januar 1981 har Domstolen præciseret, under hvilke omstændigheder Kommissionen er forpligtet til at anerkende, at de udgifter, der er afholdt i tilfælde af en fejlagtig fortolkning af fællesskabsretten, påhviler EUGFL.

I den foreliggende sag kan det stiltiende samtykke, den italienske regering har påberåbt sig, ikke tilstrækkeligt til at lade EUGFL bære følgerne af en fremgangsmåde, der ikke er i overensstemmelse med fællesskabsbestemmelserne.

Den italienske regering har endelig gjort gældende, at alle de udgifter, Kommissionen har næget at dække, er afholdt til formål, som ikke har skadet den fælles landbrugspolitiks målsætning, selv når det indrømmens at retningslinjerne for at yde fællesskabsstøtten ikke er fortolket korrekt.

Men efter min opfattelse er Fællesskabets finansiering til fremme af denne målsætning kun berettiget, når retningslinjerne herfor overholdes nøje.

Nogle mener, at den fælles landbrugspolitik allerede koster den europæiske skatteyder for meget. Der er desværre begået store uregelmæssigheder eller bedragerier i forskellige medlemsstater til skade for

1 — Artikel 3, stk. 2, i Kommissionens forordning nr. 1637/74 om særlige betingelser for ydelse af støtte til privat oplagring inden for svinekødsektoren (fersk).

fællesskabsfinanserne i visse sektorer. En korrekt anvendelse af fællesskabsbestemmelserne udgør den nødvendige garanti.

I øvrigt har Domstolen i sin dom af 7. februar 1979 (Nederlandene mod Kommissionen) tydeligt anført, at:

»da gennemførelsen af den fælles landbrugspolitik skal sikre, at de erhvervsdrivende i medlemsstaterne behandles lige, kan en medlemsstats nationale myndigheder ikke via en vid fortolkning af en bestemt retsforskrift begunstige de erhvervsdrivende i denne stat til skade for erhvervsdrivende i andre medlemsstater, hvor der anvendes en strengere fortolkning«,

og Domstolen tilføjede:

»hvis der opstår en sådan fordrejning af konkurrencen mellem medlemsstaterne til trods for de midler, der står til rådighed til at sikre en ensartet anvendelse af fællesskabsretten i hele Fællesskabet, kan den ikke finansieres af EUGFL, men må under alle omstændigheder påhvile den pågældende medlemsstat« [1].

Jeg kan kun gentage Domstolens argumentation:

»proceduren for afslutning af regnskaberne har på fællesskabsrettens nuværende stadium ikke blot til formål at konstatere, om udgifterne faktisk er blevet afholdt, og om de er blevet afholdt efter forskrifterne, men også om de økonomiske byrder, som følger af den fælles landbrugspolitik, er blevet fordelt korrekt mellem medlemsstaterne og Fællesskabet, idet Kommissionen ikke i så henseende råder over et frit skøn, som gør det muligt for den at fravige de regler, der gælder for denne byrdefordeling« [2].

I henhold til disse bemærkninger foreslår jeg:

— at sagsøgte i sagerne 61 og 62/82 frifindes,

— og at Den italienske Republik pålægges at betale sagens omkostninger.

1 — Dom af 7. 2. 1979, Sml. 1979, s. 279, præmis 9.

2 — Dom af 7. 2. 1979, Den franske Republik mod Kommissionen, Sml. 1979, s. 339-340, præmis 28.